

Sygn. akt II K 334/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Bytowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Włodzimierz Uchmanowicz

Protokolant: Jacek Kurkowski

po rozpoznaniu w dniu 04.04.2016 r. na rozprawie głównej sprawy:

***J. Z. (1) (Z.), s. W. i B. zd. K.,
ur. (...) w T.***

oskarżonego o to, że:

w dniu 25 czerwca 2015 roku w Z. gm. T., stosując groźby pozbawienia życia i uszkodzenia ciała, zmuszał Komornika przy Sądzie Rejonowym w Lęborku – M. M. i jego pracowników, tj. A. C. i G. M. do zaniechania prawnej czynności służbowej polegającej na egzekucji zadłużenia od J. Z. (2) na rzecz Skarbu Państwa Nadleśnictwa W., a nadto w tym samym czasie i miejscu używając słów powszechnie uznawanych za obelżywe znieważył w/wymienionych podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych,

tj. o przestępstwo z art. 224 § 2 k.k. i art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

1. uznaje oskarżonego J. Z. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. przestępstwa z art. 224 § 2 k.k. i art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. na podstawie art. 224 § 2 k.k. oraz przy zastosowaniu art. 37a k.k. w zw. z art. 34 § 1 i § 1a pkt 1 k.k. oraz art. 35 § 1 k.k. skazuje oskarżonego na karę 8 (osiem) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy w wymiarze 20 (dwadzieścia) godzin w stosunku miesięcznym na cel społeczny,
2. na podstawie art. 34 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 2 k.k. zobowiązuje oskarżonego do przeproszenia pokrzywdzonych w piśmie skierowanym do Kancelarii (...) Sądu Rejonowego w Lęborku M. M. w terminie jednego miesiąca od dnia uprawomocnienia się wyroku,
3. na podstawie § 14 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 2 pkt 3 w zw. z § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokacie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądza na rzecz adw. J. K. kwotę 738,00 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu,
4. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Bytowie koszty sądowe i wymierza oskarżonemu 180,00 (sto osiemdziesiąt złotych) złotych tytułem należnej opłaty.

Sygn. akt II K 334/15

UZASADNIENIE

J. Z. (1) został oskarżony o to, że:

w dniu 25 czerwca 2015 roku w Z. gm. T., stosując groźby pozbawienia życia i uszkodzenia ciała, zmuszał Komornika przy Sądzie Rejonowym w Lęborku – M. M. i jego pracowników, tj. A. C. i G. M. do zaniechania prawnej czynności

służbowej polegającej na egzekucji zadłużenia od J. Z. (2) na rzecz Skarbu Państwa Nadleśnictwa W., a nadto w tym samym czasie i miejscu używając słów powszechnie uznawanych za obelżywe zniewazył w/wymienionych podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych,

tj. o popełnienie przestępstwa z art. 224 § 2 k.k. i art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

I. W oparciu o wynik przeprowadzonego postępowania i materiał dowodowy ujawniony bezpośrednio na rozprawie w zakresie czynu opisanego w akcie oskarżenia Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 25 czerwca 2015 roku M. M. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Lęborku udał się do miejscowości Z.. Razem z nim przybyli pracownicy prowadzonej przez komornika kancelarii – (...) oraz G. M., który pełnił funkcję protokolanta. Celem komornika było podjęcie działań w ramach postępowania egzekucyjnego prowadzonego na wniosek wierzyciela Nadleśnictwa W.. Komornik uzyskał informacje, że na terenie zakładu usług drzewnych w Z. winno znajdować się mienie ruchome podlegające zajęciu, a stanowiące własność dłużniczki J. Z. (2), do której należeć miał ten zakład w świetle informacji posiadanych przez komornika. Na teren opisanego zakładu przybyli także funkcjonariusze Policji R. R., W. N. oraz Ł. S., którzy poproszeni zostali o udzielenie asysty dla planowanych czynności egzekucyjnych, które miał podjąć komornik i pracownicy jego kancelarii.

Na terenie zakładu komornik nie zastał J. Z. (2), ani jej męża J. Z. (1). Obecny natomiast był jeden z pracowników, który zawiadomił telefonicznie J. Z. (1) o przyjeździe komornika sądowego. Komornik przystąpił do czynności egzekucyjnych. W ramach tych działań ujawnił m.in. należące do dłużniczki J. Z. (2) samochód marki S. oraz niedużą ładowarkę typu F.. Komornik podjął decyzję o zajęciu tych rzeczy ruchomych i ich odebraniu. W tym celu wezwane zostały pojazdy typu laweta w celu skutecznego przetransportowania opisanych rzeczy. Pojazdy takie zapewniła firma (...) z B.. Na polecenie komornika na lawecie umieszczona została ładowarka, a po przyjeździe drugiej lawety – umieszczona na niej samochód S..

W tym czasie na teren zakładu ze znaczną prędkością wjechał samochód F. (...), którym kierował J. Z. (1). Mężczyzna zahamował pojazd w taki sposób, że komornik i pracownicy kancelarii oraz policjanci zmuszeni byli do nagłej zmiany miejsca, w którym stali i odskoczenia aby uniknąć potrącenia. J. Z. (1) zapytał mężczyznę o to co robią. Komornik wówczas starał się podać powód podjęcia czynności egzekucyjnych, podstawę takich działań i ich cel, zmierzając do odebrania rzeczy ruchomych. J. Z. (1) używając słów wulgarnych zażądał natychmiastowego opuszczenia terenu zakładu przez komornika i towarzyszących mu pracowników kancelarii. Ponadto zagroził tym osobom, że jeśli tego natychmiast nie zrobią to ich pozabija. Ponadto J. Z. (1) pomimo obecności funkcjonariuszy Policji zwracał się do komornika sądowego i towarzyszących mu pracowników kancelarii komorniczej obrażając ich słowami wulgarnymi i poniżając nazywając ich „złodziejami, gnidami i skur....synami”. J. Z. (1) zachowywał się przy tym gwałtownie i agresywnie. W pewnym momencie podjął próbę odpięcia pasów, którymi zabezpieczony był samochód S. po umieszczeniu na lawecie. Działania te jednak przerwali policjanci, uniemożliwiając J. Z. (1) skuteczne zwolnienie samochodu z zabezpieczeń. W trakcie opisanej sytuacji J. Z. (1) gdy poznał dane personalne A. C., powiedział pod jego adresem, że „ktoś cię jeszcze odstrzeli gnido”. Czynności egzekucyjne zostały ostatecznie zakończone, a ładowarka i samochód S. zostały odebrane i odtransportowane na lawetach. Z przebiegu czynności sporządzony został stosowny protokół. J. Z. (1) odmówił podpisania jakichkolwiek dokumentów. Gdy towarzyszący komornikowi A. C. zajął miejsce w samochodzie przed odjazdem, J. Z. (1) zagroził mu dodatkowo, że wybije mu zęby.

(dowód : wnioski egzekucyjne k. 2, 4, postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności k. 3, wyrok Sądu Rejonowego w Bytowie w sprawie VI C 359/13 k. 5-6, protokół wraz z załącznikiem k. 7-11, wydruki z treści ksiąg wieczystych k. 31-78, częściowo wyjaśnienia J. Z. (1) k. 81-82, zeznania M. M. k. 2 zbioru akt C, k. 110-111, A. C. k. 6-7 zbioru akt C, k. 111v.-112, G. M. k. 10 zbioru akt C, k. 112v.-113, R. R. k. 14 zbioru akt C, k. 113, W. Z. k. 15 zbioru akt C, k. 113v.-114, Ł. S. k. 18 zbioru akt C, k. 114)

Oskarżony J. Z. żonaty i jest ojcem trojga dzieci w wieku od 17 do 32 lat. Oskarżony prowadzi działalność gospodarczą i jest właścicielem gospodarstwa rolnego, a także restauracji (...) w M.. Oskarżony nie leczył się psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. J. Z. (1) nie był karany.

(dowód : wyjaśnienia oskarżonego k. 81, informacja o dochodach k. 20, informacja z CEP k. 25-28 k. 58, dane o karalności k. 17, 104, informacja z ewidencji nieruchomości k. 84-86)

II. Oskarżony **J. Z. (1)** nie przyznał się do popełnienia zarzuconego mu przestępstwa na etapie prowadzonego postępowania przygotowawczego. W swych lakonicznych wyjaśnieniach wskazał, że w trakcie czynności wykonywanych przez komornika jego działania nie przekroczyły zakresu oporu biernego.

Oskarżony prawidłowo, skutecznie i osobiście zawiadomiony nie stawił na rozprawie przed Sądem. Jego obecność Sądu uznał za nieusprawiedliwioną. Oskarżony przedłożył bowiem zwolnienie lekarskie, które wpłynęło już po ogłoszeniu wyroku w rozpoznanej sprawie. Dokument ten nie został jednak wystawiony przez lekarza sądowego, ani przez takiego lekarza potwierdzony, a wskazuje jedynie, że oskarżony udał się do lekarza w dniu, w którym wyznaczona została rozprawa główna.

Wyjaśnienia oskarżonego Sąd ocenił krytycznie, wyłącznie jako przyjętą, a przy tym chybioną linię obrony. Treść zarzutu nie dotyczy bowiem zmuszania funkcjonariuszy publicznych do zaniechania czynności służbowych przy użyciu przemocy, a więc w formie działania aktywnego, wyrażającego się kontaktem fizycznym z pokrzywdzonymi. Ponadto wyjaśnienia te są o tyle niewiarygodne, albowiem zaprzeczają im zeznania wszystkich pozostałych osób przesłuchanych w tej sprawie w charakterze świadków. Ten materiał dowodowy w ocenie Sądu w całości i w pełni, w sposób jednoznaczny potwierdził okoliczności, stanowiące tezę zawartą w akcie oskarżenia.

Jako w pełni wiarygodne Sąd ocenił zeznania **M. M.** Świadek w sposób logiczny i konsekwentny, a przy tym jasno i bez jakichkolwiek wątpliwości opisał przebieg podjętych czynności, które zmierzały, w ramach prowadzonego postępowania egzekucyjnego, do odebrania opisanych rzeczy ruchomych, należących do dłużniczki. M. M. jasno i szczegółowo wskazał, że po przybyciu na miejsce zdarzenia oskarżony zachowywał się gwałtownie i wulgarnie, żądał w taki właśnie sposób opuszczenia terenu zakładu i natychmiastowego przerwania czynności egzekucyjnych, kierując groźbę pozbawienia życia zarówno pod adresem komornika jak i towarzyszących mu pracowników kancelarii. Ponadto świadek stanowczo podał, że wszyscy byli wyzywani i poniżani przez oskarżonego zacytowanymi słowami.

Zeznania te nie zawierają wewnętrznych sprzeczności, w pełni zasługują na uznanie ich za wiarygodne w świetle pozostałych zeznań i z tych powodów stały się podstawą dokonanych ustaleń faktycznych.

Podobnie za wiarygodne Sąd uznał zeznania **A. C.** Także ten świadek przedstawił szczegółową i konsekwentną relację z przebiegu przedmiotowych zdarzeń. Spójnie z M. M. świadek wskazał, że J. Z. (3) żądał by komornik i towarzyszący mu pracownicy natychmiast przerwali swe czynności i opuścili teren zakładu pod groźbą pozbawienia życia. Również ten świadek jednoznacznie przytoczył wyzwiska jakie kierował oskarżony pod adresem komornika i pracowników kancelarii w czasie przedmiotowych czynności egzekucyjnych.

A. C. opisał także, że oskarżony groził mu wybicciem zębów i tym, że „ktoś go odstrzeli”. Świadek przekazał swą relację w sposób logiczny, wskazując na kolejne etapy zdarzenia, a wersja ta znalazła pełne potwierdzenie w całości zgromadzonego materiału dowodowego.

Na tożsamą ocenę zasługują zeznania **G. M.** Również te zeznania stanowią logiczne uzupełnienie zeznań i okoliczności wskazanych przez wcześniej powołanych świadków. G. M. obrazowo opisał zachowanie J. Z. (1) jako „furię”. Zbieżnie z pozostałymi pokrzywdzonymi przytoczył, że oskarżony żądał przerwania jakichkolwiek czynności egzekucyjnych i natychmiastowego opuszczenia terenu zakładu, grożąc, że pozabija pracowników kancelarii komorniczej, aby zmusić ich do podporządkowania się tym żądaniom.

Podsumowując tę część materiału dowodowego, stwierdzić należy, że zeznania pokrzywdzonych tworzą spójną całość, poszczególne zeznania wzajemnie się uzupełniają, nie zawierają żadnych sprzeczności, a przez to w pełni zasługiwały na przyjęcie ich jako rzetelnej podstawy dokonania ustaleń, odpowiadających rzeczywistemu przebiegowi zdarzeń, prawdzie i umożliwiły ustalenie najistotniejszych okoliczności dotyczących postawy, zachowania, celu działania oskarżonego i treści kierowanych w tym zakresie wypowiedzi.

Jako równie wiarygodne Sąd uznał zeznania funkcjonariuszy Policji. Zeznania policjantów znamionuje pełen obiektywizm, wynikający z pełnionej roli w opisanym zdarzeniu. Zeznania te nie tylko uzupełniają, lecz w ocenie Sądu wzmacniają wiarygodność zeznań M. M., A. C. i G. M..

Jako świadek **R. R.**, podobnie jak wszyscy pozostali świadkowie, opisał gwałtowny sposób w jaki wjechał na teren zakładu (...), który zmusił komornika i towarzyszących mu pracowników a także policjantów do odskoczenia, w celu uniknięcia potrącenia. Świadek potwierdził, że komornik i pracownicy jego kancelarii byli wyzywani przez oskarżonego, a przy tym, co znamienne i świadczące o obiektywności dokonywanej relacji zdarzeń, R. R. określił, że w stosunku do policjantów oskarżony zachowywał się poprawnie. Uzasadnia to w sposób jasny wniosek, że zachowania oskarżonego skierowane były wyłącznie w stosunku do pracowników kancelarii komornika sądowego i czynnościom, które osoby te podejmowały. Świadek ten potwierdził i tę okoliczność, że J. Z. (1) oprócz wulgarnych i poniżających wyzwisk, kierował groźby pozbawienia życia wobec komornika sądowego i towarzyszących mu pracowników.

W sposób tyle spójny, co wiarygodny swą relację przedstawił w zeznaniach **W. N.**, który również opisał okoliczności w jakich oskarżony wjechał samochodem, zmuszając policjantów, komornika i pracowników kancelarii komorniczej do odskoczenia, w celu uniknięcia potrącenia. W sposób spontaniczny świadek opisał, że oskarżony był „nabuzowany”, zdenerwowany i krzyczał. Potwierdził, że J. Z. (1) w wulgarny sposób groził komornikowi i towarzyszącym mu pracownikom pozbawieniem życia, a także, że w równie wulgarny sposób ubliżał im. W. N. potwierdził i te okoliczności, że oskarżony podjął próbę odpięcia samochodu, który został zajęty i odebrany przez komornika. Sąd uznał te zeznania, przekazaną relację, stanowiącą dowód w niniejszym postępowaniu za wiarygodne.

Świadek **L. S.** wiarygodnie zeznał, że oskarżony był agresywny w stosunku do przedstawicieli kancelarii komorniczej oraz, że używał słów wulgarnych. Podobnie świadek opisał, że oskarżony wjeżdżając na teren zakładu uczynił to w sposób tak gwałtowny, że zmusił obecne tam osoby do odskoczenia, w celu uniknięcia potrącenia. Przytoczył w swych zeznaniach słowa J. Z. (1), który wulgarnie groził komornikowi i towarzyszącym mu osobom pozbawieniem życia i w ten sam sposób nakazywał im opuszczenie terenu zakładu gdzie prowadzone były czynności egzekucyjne.

Wyżej omówione zeznania wszystkich świadków są zbieżne ze sobą. Przedstawiają spójny i konsekwentny obraz zaistniałego zdarzenia i zachowania J. Z. (1). Zeznania wzajemnie uzupełniają się, tworzą logiczną całość pozbawioną istotnych różnic. Wszyscy świadkowie wskazują na analogiczne okoliczności i w sposób jednoznaczny i kategoriyczny potwierdzają treść wypowiedzi kierowanych przez oskarżonego pod adresem komornika sądowego i pracowników kancelarii komorniczej. Materiał ten jest jednoznaczny i nie pozostawia żadnego pola dla jakichkolwiek wątpliwości. Stąd w ocenie Sądu zeznania świadków zasługiwały na ocenę pełnej wiarygodności. Materiał ten stanowi w konsekwencji fundament dla dokonanych ustaleń faktycznych. W żadnej mierze nie ujawniły się jakiegokolwiek okoliczności uzasadniające tezę, że zeznania składane były w sposób nieobiektywny i tendencyjny, a przy tym sprzecznie z rzeczywistym przebiegiem zdarzeń. Przeciwnie – zeznania te noszą charakter wypowiedzi spontanicznych i szczerych, oddających zgodnie z prawdą przebieg przedmiotowych zdarzeń.

Uzupełnieniem tego materiału dowodowego były nie budzące wątpliwości co do ich wiarygodności odpisy dokumentów związanych z zainicjowanym postępowaniem egzekucyjnym. Dla porządku wskazać należy wyrok Sądu Rejonowego w Bytowie stanowiący tytuł egzekucyjny, a także postanowienie o nadanie temu orzeczeniu klauzuli wykonalności, a nadto wnioski wierzyciela o przeprowadzenia postępowania egzekucyjnego.

W oparciu o przedstawione dowody, po dokonaniu wszechstronnej i obiektywnej oceny całości materiału dowodowego, Sąd doszedł do wniosku, że J. Z. (1) dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu i jest winny popełnienia przestępstwa.

III. Dokonując analizy strony prawnej i kwalifikacji prawnej czynu uznać należało, że ustalony czyn J. Z. (1), w tych samych okolicznościach, zbieżnych co do czasu i miejsca przedmiotowego zdarzenia, wyczerpał znamiona ustawowe określone w dwóch przepisach kodeksu karnego, co odpowiada treści art. 11 § 2 k.k. i znalazło odzwierciedlenie w prawidłowo przyjętej kwalifikacji prawnej czynu inkryminowanego oskarżonemu.

Zgodnie z art. 224 § 2 k.k. karze podlega, kto stosuje przemoc lub groźbę bezprawną w celu zmuszenia funkcjonariusza publicznego albo osoby do pomocy mu przybranej do przedsięwzięcia lub zaniechania prawnej czynności służbowej.

Poza wszelką wątpliwością jest wniosek, że w świetle art. 115 § 13 pkt 3 k.k. komornik sądowy jest funkcjonariuszem publicznym. Analogicznie jasne jest, że komornik przybrał do przedsięwzięcia osoby zatrudnione w kancelarii tj. A. C. i G. M.. Nie może budzić żadnych wątpliwości, że czynności komornika miały charakter służbowy i związane były z realizacją zadań podjętego postępowania egzekucyjnego. W tych zaś warunkach J. Z. (1) starał się zmusić wymienione osoby do zaniechania czynności związanych z zajęciem i odebraniem rzeczy ruchomych. Aby cel te osiągnąć, oskarżony starał się wywrzeć wpływ na komornika i przybranych przez komornika osobach w ściśle określony sposób, mianowicie – kierując pod ich adresem groźbę pozbawienia życia. Groźba ta o charakterze bezprawnym, nosiła pełne cechy realności i wywoływała uzasadnioną obawę jej spełnienia wobec agresywnego zachowania J. Z. (1). Przypomnieć należy gwałtowny sposób w jaki wjechał na teren zakładu, zmuszając do odskoczenia nie tylko pokrzywdzonych, lecz nadto policjantów. Ponadto oskarżony groził w sposób jednoznaczny pracownikom kancelarii i nie zważał przy tym na obecność policjantów. Wreszcie pomimo asysty policjantów, oskarżony czynnie przystąpił do działań, których celem było uniemożliwienie odebrania zajętych rzeczy.

Stanowczo należy przyjąć, że oskarżony, jakkolwiek nie skierował swej agresji w formie przemocy fizycznej wobec pokrzywdzonych, jednak bezpośrednio taką właśnie bezprawną groźbą posłużył się wobec komornika i przybranych przez niego osób.

Stosownie do treści art. 226 § 1 k.k. kto znieważa funkcjonariusza publicznego lub osobę do pomocy mu przybraną, podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych podlega karze.

Ustalone okoliczności w sposób jaskrawy wskazują, a wniosek ten wynika z wszystkich zeznań świadków, że J. Z. (1) kierował liczne wulgarne słowa o opisaney wyżej treści pod adresem komornika sądowego i towarzyszących mu pracowników kancelarii. Jasne jest ustalenie, że komornik i jego pracownicy usłyszeli wulgarne wyzwiska, stanowiące zniewagę podczas podjętych czynności służbowych, w trakcie ich realizacji i niewątpliwie właśnie w związku z tymi działaniami.

Nie może ująć uwagi Sądu, że postępowanie egzekucyjne, zwłaszcza ten etap, na którym komornik przystępuje do odebrania rzeczy ruchomych należących do dłużnika, może budzić znaczne emocje u osób, których majątek jest przedmiotem realizowanych czynności egzekucyjnych. W tym świetle, w pewnym stopniu należy wykazać zrozumienie dla zdenerwowania towarzyszącego J. Z. (1), które bez wątpienia w znacznym stopniu wpływało na treść wypowiedzi i ich radykalny, a przy tym wulgarny charakter. Jednak w ocenie Sądu powyższe okoliczności nie mogą stanowić usprawiedliwienia oskarżonego. Nie może takie zdenerwowanie ekskulpować bezprawności gróźb skierowanych pod adresem funkcjonariusza publicznego i osób przez niego przybranych, ani kierowani pod ich adresem słów znieważających. Znamienne w tym świetle jest ustalenie wynikające z treści zeznań policjanta R. R.. J. Z. (1) w pełni świadomie i wyraźnie oddzielał czynności podejmowane przez komornika i przybrane przez niego osoby, od czynności policjantów, którzy również są funkcjonariuszami publicznymi, albowiem w stosunku do policjantów oskarżony miał zachowywać się poprawnie. Dowodzi to precyzyjnie ukierunkowanego działania mającego ścisły związek wyłącznie z czynnościami egzekucyjnymi realizowanymi przez komornika i towarzyszące mu osoby z kancelarii. Oskarżony nie działał bez rozróżnienia celów i w sposób jednakowy wobec wszelkich napotkanych osób. Przeciwnie – mimo

zdegenerowania swą agresję skierował wyłącznie wobec komornika sądowego i jego pracowników. W tym zaś świetle nie istnieją żadne wątpliwości, że popełniając przedmiotowe przestępstwo J. Z. (1) wyczerpał swym zachowaniem znamiona ustawowe obu opisanych występków z kodeksu karnego.

IV. Przechodząc do konsekwencji wynikających z uznania winy oskarżonego Sąd stosownie do treści art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 8 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym na cel społeczny.

Kary tak wymierzonej z pewnością nie można uznać za surową, a tym bardziej w stopniu, który wskazywałby na jej rażącą dysproporcję wobec stopnia zawinienia i stopnia szkodliwości społecznej czynu. Te zaś ocenić należy jako szczególnie wysokie, biorąc pod uwagę powód podjętego działania, a także zdecydowaną determinację, której celem było zniweczenie czynności służbowych podejmowanych przez działającego na podstawie prawnej funkcjonariusza publicznego. Dowodzi to najwyższego stopnia zawinienia oskarżonego, których dopuścił się przestępstwa umyślnego w zamiarze bezpośrednim.

Na podstawie art. 34 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 2 k.k. Sąd zobowiązał oskarżonego do przeproszenia pokrzywdzonych w piśmie skierowanym do Kancelarii (...) Sądu Rejonowego w Lęborku M. M. w terminie jednego miesiąca od dnia uprawomocnienia się wyroku.

W ocenie sądu tak ukształtowany wyrok spełnia swe cele tak co do samego oskarżonego, jak i w zakresie prewencji ogólnej i potrzeb kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Istotne jest jasne wskazanie oskarżonemu, że niedopuszczalne jest kwestionowanie zasadności czy poprawności bądź zgoła legalności czynności funkcjonariusza publicznego jakim jest komornik sądowy, albo policjant, w drodze wybranej przez oskarżonego. Niedopuszczalne jest tolerowanie kierowania gróźb pod adresem takich osób i znieważania ich podczas i w związku z wykonywanymi obowiązkami służbowymi. Oskarżony miał możliwość złożenia skargi, czy wystąpienia z działaniami przeciwegzekucyjnymi na podstawie obowiązującego prawa, a jednocześnie nie miał prawa grozić funkcjonariuszom publicznym, że ich pozabija, jeśli nie odstąpią od realizowania zadań służbowych. Taki jasny i jednoznaczny sygnał, potępiający postawę prezentowaną przez oskarżonego jest istotny także dla każdego kto pozna treść wyroku, jako jednoznaczne wskazanie, że niedopuszczalne i sprzeczne z prawem jest wpływanie na czynności funkcjonariusza publicznego przy użyciu gróźb bezprawnych i zniewag.

Sąd rozstrzygnął także o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu przez adwokata.

W związku z wydaniem wyroku skazującego od oskarżonego na podstawie art. 627 k.p.k. zasądzono koszty postępowania sądowego oraz na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach sądowych w sprawach karnych wymierzono mu stosowną opłatę, wynikającą z rozstrzygnięcia w zakresie kary, której wysokość odpowiada rodzajowi i wymiarowi orzeczonej kary pozbawienia wolności.